

Volia escriure en positiu

«A les ciutats, la vida ara té un ritme tan diferent que podem parar i mirar qui hi ha a l'altre balcó»

Volia escriure en positiu. Qualsevol cosa que no fos sobre el virus que mata tanta gent, sobre el confinament, sobre els qui ho estan passant malament ni els qui ho passaran encara pitjor.

Volia escriure sense caure en el *misterwonderfulisme*, evitant els missatges ultra ensucrats que ens inunden aquests dies obligant-nos a aprendre, a fer esport, a menjar millor, tenir casa més endreçada, el cap més centrat. A trobar el nostre jo no descobert i a organitzar-nos com no hem fet mai abans.

Volia escriure però no sabia què escriure i un amic m'ha dit que li agradaria llegir sobre com la situació actual ens està permetent certes coses que són una inversió de futur. I d'això sí que puc escriure.

El confinament està fent que, als pobles, tota aquella informació que probablement era innecessària saber de la gent que viu a prop, ara sigui d'utilitat per a detectar si algú necessita ajuda. Aquella veïna que cada dia compra el pa i avui no ha vingut, què li deu passar. Aquells joves que sempre passegen el gos al vespre i que no sabem si són parella, potser necessiten alguna cosa perquè fa dies que no els veig.

A les ciutats, està fent que la vida tingui un ritme tan diferent que puguem parar i mirar qui hi ha a l'altre balcó. El silenci està fent que s'escolti el que passa a d'altres pisos i que, si cal, puguem trucar al 016 si el que s'escolta així ho requereix. També fa que els joves coincideixin amb els més grans en horaris, cada dia a les 20h per l'aplaudiment col·lectiu. I que, en aquest aplaudiment, en els missatges deixats a les escales o als ascensors, en els oferiments, els whatsapps i els perfils oberts a xarxes socials, ens trobem.

I més enllà dels unicorns que volia defugir, això ens fa més segurs com a societat. Les societats democràtiques dels estats industrialitzats, en major o menor mesura, acaben destruint moltes xarxes socials. No de les digitals, no, de les analògiques. Aquells lligams que s'estableixen amb persones amb qui no necessàriament es comparteix sangunitat però de qui es té cura, estima, consideració. Les famílies de sang o les escollides, sovint són el nostre marc segur. Allò que ens enforteix i ens fa costat, allò que sap del nostre dia a dia i, si quelcom va malament, té uns mecanismes no definits que fan saltar les alarmes. Poden ser coses petites -aquest mes vas més justa i no vols quedar per sopar o sortir- o coses més grans -pateixes una situació de violència a casa, t'has quedat sense feina, et fan fora del pis.

Aquestes xarxes són les que anem substituint de mala manera pels mecanismes públics. Sense adonar-nos, deleguem més i més responsabilitats en les institucions perquè el nostre ritme és tan frenètic, ràpid, devorador i competitiu, que creiem que ja fem prou amb sobreviure. I probablement, és cert. Però això no treu que com a societat, ens fa més febles. Delegar tota la nostra seguretat individual i compartida en l'administració és deixar que defineixi què entenem per viure segurs i què ens cal per tal de protegir-nos.

Aquests dies, però, saludem els veïns. Tornem a parlar amb la persona que ens ven el pa des de fa temps però ara afegim un 'gràcies per la teva feina'. Pensem en aquelles persones que viuen en infrapisos i en aquelles en pitjor situació que la nostra perquè, davant moments així, la gran majoria de persones, pensem en la resta. Això és el que podem treure'n, societats més segures humanament, i no és poc.